

عنوان مقاله:

لمعان فقه در غزل حافظ و مثنوی مولوی

محل انتشار:

دو فصلنامه مطالعات ادبی متون اسلامی، دوره 2، شماره 5 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

یدالله نصیریان - استاد و عضو هیئت علمی دانشگاه تهران

امین حاجی محمدی - دانشجوی کارشناسی ارشد فقه و حقوق دانشکده الهیات دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شمال

خلاصه مقاله:

شاید امروزه عجین شدن احکام فقهی اسلام با اشعار فارسی چندان رایج نباشد، اما این تلفیق در شعر قدیم، به خصوص اشعار حافظ و مولانا خودنمایی می کند. اشعار این بزرگان در جوهر و ذات با کلام الهی سنخیت دارد و آنان برای بیان مافی الضمیر خود از هر وسیله ای، از جمله اصطلاحات فقهی بهره برده اند. از آنجا که اسلام، به تصریح قرآن، کامل ترین شریعت آسمانی است؛ باید در متن زندگی مردم قرار گیرد. از این روی در مقاله حاضر بانگشوی نو، به بررسی اصطلاحات فقهی-حقوقی غزلیات حافظ و مثنوی معنوی پرداخته شده است تا ژرفای احکام اسلامی و گستره وسیع نفوذ فقه بیش از پیش عیان شده و آفاقی نو فراروی پژوهندگان احکام اسلامی و اشعار ایرانی باز شود. نتیجه این مقاله نشان می دهد کلام این مردان الهی از صدر تا ذیل مملو از اشارات مستقیم و غیرمستقیم به آیات، روایات، احکام، قواعد و اصطلاحات فقهی است.

کلمات کلیدی:

فقه، حقوق، غزل، مثنوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/569906>

